

ZORN RESAN 2018

Skrivet av Eli Storsand

Det ble en litt urolig natt i sleden. Kulden kom krypende inn tross flere lag med ull og saueskinnsfeller. Det er så vidt plass til å strekke seg ut. Spiller ingen rolle. Det beste er å ligge litt sammenkrøpet uansett. Det er mørkt ennå, men lydene fra nok en dag på tur begynner å høres. Noen trasker ut av koia. Hestene skal ha mat. Det er to timer til avreise. En hest knegger fornøyd, stemmer høres. Det er på tide å komme seg på beina.

Flere og flere kommer ut. Ordner med hesten sin. Mat og vann. Sjekker at alt har gått bra i løpet av natta. Det er hesten som er i fokus. Dette vennlige, råsterke, allsidige dyret som er årsaken til at vi er her. Langt inn i skogen i et snøkav man ikke har sett maken til på nærmere 30 år. Respekten for hesten blir bare større og større mens vi er underveis. Maken til krefter! Likevel forstår vi at det blir tungt av og til. Kvile og påfyll av mat må til. Hver time er det stopp. Frem med høy og sinkbøtte.

Vannet hentes i bekker og råk. Det går med noen liter når så mange hester skal drikke seg utørste. Rekka med kusker og drenger står som perler på en snor ut i snøen. Bøttene sendes frem og tilbake. Stakken er i veien, men slik er det. For slik var det. Damer gikk ikke i bukser. Ikke nå heller.

Dagen fortsetter som den siste sluttet. Meterdyp snø. Det er tråkket og pløyd av hester og folk. Et imponerende arbeid er lagt ned for å gjøre det lettere for årets forbønder. Det er likevel kommet mye snø etter at noen var her sist. Det blir tungt til de som går gjennom. Hestene får truger på. For enkelte blir det en stor lettelse og hjelp. Det er nesten så du kan se hvordan hesten takker for at de kom på. Sparer krefter og energi som trengs for å fullføre turen.

Vi har ikke veltet i dag. En stor forbedring fra tidligere dager. Starten ble rimelig håpløs med 6 velt som rekorden. Men det er som med alt annet- det kan bare bli bedre. Mer gjennomtenkt pakking og ikke minst reping av lasset. Vi har ikke så mye plass vi i vår lille slede. Så det blir å gå. Vil ikke belaste hesten for mye. Målet er jo at vi skal komme oss til Røros-vi som alle andre. Lærer etter hvert at det er greit å starte med å gå i god tid mens det ennå er pause. Det gjelder å komme seg lang nok foran.

De første dagene setter melkesyra inn og sørger for å minne meg på at formen kunne vært bedre. Skulle jo egentlig trent mer før vi dro ut. Men så kommer det seg. Det blir lett å gå. Sitter eller står på hos de andre av og til. Men det er tungt nok for deres hest også. Det er store snømengder. Men igjen imponerer de disse flotte dyrene som stillferdig dag etter dag, frakter oss gjennom de svenske skoger.

Jeg kjente ikke så mange fra før. Blir tatt godt i mot. Blir kjent på en annen måte enn ellers. Etter over to uker på tur med denne gjengen, føles det som om det var i går vi startet. Dagene flyter over i hverandre. Likevel blir det aldri kjedelig. En lun og god humor preger gruppa. Av og til er det noen som brummer litt, sier sin mening så det ikke er tvil om hva som gjelder. Men det stikker ikke så dypt. Smilet og latteren er aldri langt unna. Kjappe replikker, historier og skrøner. Hjelpsomhet er et ord som dukker opp i hodet mitt når jeg tenker på disse menneskene. En genuin interesse og omsorg for andre. De fleste har jo egentlig nok med seg selv og sitt. Det er mange tunge tak. Lange dager.

Likevel er hendene på plass når noen trenger hjelp. Sterke hender løfter og drar. Oppmuntrende ord og gode råd.

Gjestfriheten som blir oss til del på turen er imponerende. Gir et perspektiv på hva man er med på. Forkjørerne har en spesiell plass i hjertet til mange. Det ringes i kirkeklokker. Folk samles for å hilse oss velkommen. Det serveres mat og drikke timevis etter at vi egentlig skulle ha ankommet. Folk er like glade og vennlige for det. Synes det er verdt å vente på. Det er som om alt har et annet tempo her. Det føles så fjernt at man bare for noen dager siden var mest oppatt av klokka og det å rekke alt til avtalt tid. Vanskelig å beskrive for den som ikke har opplevd det. Godt å være i for den som får anledning.

Årets tur fikk navnet "Zorns resa" og startet i Mora med et besøk til Zorns hus . Anders og hans Emma. Suksessfulle, kunnskapsrike og gode mennesker som delte av sin rikdom. Som unnet andre vel, og var opptatt av å dele for at andre skulle lykkes bedre.

Tankene går mer enn hundre år tilbake i tid. Til de som hadde forkjøring som sitt virke. Hva må de ikke ha opplevd disse kvinner og menn, som med sine hester dro lass etter lass med varer inn til Røros. I storm og uvær, kulde og snø. Vi har det godt i dag, vi som selv kan velge å gå inn og ut av to ulike verdener. For det føles slik. Vi har tilgang til både varme klær og utstyr, og et sivilt liv som både krever og gir. Desto større blir respekten for historien og betydningen av å holde tradisjonene i hevd.

Så takk til dere alle som har bidratt til at jeg fikk være med på denne reisen. Takk til alle som var med, både mennesker og hester. Til Sigurd som med kløkt og kunnskap i kombinasjon med omsorg og varme, har ledet oss trygt gjennom dette eventyret.

Glad i dere alle sammen!

Eli

